

[Bernhard Baunsgaard.]

endnu en hensigt med dette lovforslag, og det er den, at arbejdsgiverne skal have lov til at beholde det skattebeløb længere, som de har opkrævet hos arbejdstagerne. Det bliver jo ofte i den politiske diskussion anført, at igennem den renteindtægt, arbejdsgiverne får, må deres ulejlighed være betalt. Jeg tror, at finansministeren brugte det udtryk, at hvis vi nu forlængede fristen til indbetaling hvert kvartal, ville de få deres ulejlighed betalt mere end rimeligt. Det er jo to helt modsatte opfattelser, der ligger bag dette lovforslag og bag finansministerens udtalelse her, og jeg synes, at lovforslaget burde give anledning til, at vi i skatteudvalget ikke blot søgte at få et overblik over, hvor stor arbejdsgivernes ulejlighed er, men i det hele taget tog principperne, der ligger bag ved arbejdsgivernes indsats i vor skatteopkrævning, op, for der kan unægtelig gøres mange betragtninger gældende i dette forhold. Bare for at tage én: det har ofte været krævet fra arbejdsgivernes side, at man gik over til en egentlig betaling. Det indeholder på den anden side mange farer. Men dette er vel en god anledning til at tage hele spørgsmålet op til en bred drøftelse i skatteudvalget, og det håber jeg at vi kan gøre.

Lütken: Det lovforslag, vi her beskæftiger os med, berører en væsentlig side af kildeskattens administration, men lovforslaget kommer, så vidt jeg kan se, ikke i tilstrækkelig grad ind på problemet om, hvorledes man forenkler hele instituttet med redegørelser og indbetalinger. For øjeblikket går systemet ud på, at de indeholdelsespligtige, altså arbejdsgiverne, indbetaler månedlig til kildeskattedirektoratet, og at de indsender redegørelser over udbetalt løn og tilbageholdt kildeskat enten månedligt eller kvartalsmæssigt til kommunerne. Jeg ved ikke, om der er flest kvartalsmæssige eller månedlige redegørelser. Redegørelserne er besværlige, fordi detaillinjerne er mange, og nytten af disse redegørelser er, så vidt jeg kan se,

temmelig tvivlsom. Tanken med dem har formentlig bl. a. været, at kommunerne, som har den udgående arbejdsgiverkontrol, skulle kunne gribe ind, hvis redegørelserne gav anledning hertil.

Systemet er dårligt, fordi kommunerne først 2-3 måneder — og det er vist endda tidligst — efter redegørelsesperiodens udløb får chance for at afstemme redegørelserne med indbetalingerne. Det har ikke været krævet, at der sammen med redegørelserne forelå dokumentation for, at indbetaling faktisk har fundet sted. Redegørelserne kan formentlig forenkles, således at der bliver tale om summariske redegørelser og kun årligt, som finansministeren sagde, om en egentlig detailredegørelse. Herved vil der kunne spares væsentlige beløb, fordi detaillinjerne fra de månedlige eller kvartalsmæssige redegørelser forsvinder. Det vil være en meget stor lettelse såvel for systemet som for de indeholdelsespligtige.

Det konservative lovforslag kommer ikke ind på denne problematik. Det forudsætter nemlig, at detaillinjerne bevares. Forslaget vil kun ændre frekvensen for indbetalingerne fra månedsvis til kvartalsvis.

Jeg må af bemærkningerne til lovforslaget gå ud fra, at redegørelserne også kun skal være kvartalsvise, idet man anfører, at det i sig selv er en komplikation, at der bruges både månedlige og kvartalsmæssige redegørelser, ligesom selve antallet af redegørelserne belaster systemet. Vi er enige om, at det vil være rigtigt at have samme frekvens for redegørelser og indbetalinger, og også, at der bliver så få som muligt, men vi er ikke enige om, at det bør være kvartalsvis frekvens, der skal gennemføres. Det bør være månedlig frekvens, men med summariske redegørelser. Hvis vi skulle kunne gå ind på kvartalsmæssige indbetalinger, måtte det da i hvert fald forudsætte, at systemet ændres, således at arbejdsgiverkontrollen langt hurtigere kan gribe ind, og dernæst at krav på indeholdt A-skat ved konkurs og anden betalingsstandsning rykkes væsentlig længere op i rangfølgen, end det nu er tilfældet.